

Hilsen fra kirkepresident dr. Friedrich Hauschildt i VELKD (Vereinigte Evangelisch-Lutherische Kirche Deutschlands).

Ærede Kirkemøte, ærede statsråd, kjære venner!

Det er en stor ære og glede for meg å bringe hjertelige hilsener fra den forente evangelisk-lutherske kirke i Tyskland og fra den nyvalgte ledende biskop, dr. Johannes Friedrich, til deres Kirkemøte på Lillehammer!

Martin Luther har arbeidet for at mennesker kan feire og høre om sin tro på sitt eget morsmål. De lutherske kirker er derfor dypt forankret i sine hjemland. Det gjelder også for Den norske kirke. Men den lutherske bekjennelse forbinder oss samtidig ut over hele verden og ut over alle kulturelle og språklige forskjeller. Vi er meget taknemlige for å leve i dette fellesskap som blir realisert i Det lutherske Verdensforbund. Dette fellesskapet er for oss en oppmuntring og korreksjon. Og begge deler er viktige.

Deres Kirkemøte beskjeftiger seg med emnet ”Den misjonerende kirke”. Ordet ”misjon” hadde i Tyskland – åpenbart som i Norge – i mange år en ikke helt positiv klang. Vekkelsesbevegelsene hadde gitt ordet en spesiell dreining som førte til at andre kretser i kirken, kanskje flertallet, ble mer og mer tilbakeholdende overfor misjon. Mange forsto misjonen ensbetydende med indoktrinering. Situasjonen har nå forandret seg: Spørsmålet om hva misjon kan bety positivt, er blitt meget sentralt. Jeg har derfor lest dokumentet Kirkemøtet har fått seg forelagt, med stor interesse.

Når jeg får lov til det, vil jeg gjerne komme med tre korte bemerkninger til emnet:

For det første: Troen har et innhold. Mange mennesker synes at innholdet er for innviklet og ikke vedkommer deres liv. Andre synes det er en selvfølge, er alt for kjent, nesten kjedelig. Det er viktig at troens innhold blir forklart i enkle, forståelige, fengslende ord, uttrykt på en åpen og tiltrekkende måte.

For det andre: Når en misjonsaktivitet lykkes, når et menneske blir overbevist, har det ofte å gjøre med at et passende ord sies på et passende tidspunkt. At mennesker blir troende har noe med ”kairos” å gjøre, og den passende tone skal være innbydende, ikke påtrengende, men alvorlige. Filip møter kammerherren fra Etiopia på det riktige tidspunkt (Ap.gj. 8,26ff). Tiden er moden.

For det tredje: Misjon har alltid en sterk personlig side, er ikke et nøytralt budskap, men et personlig vitnesbyrd. Søren Kierkegaard har skrevet i innledningen til ”Sykdommen til døden” at forkynnelsen minner om ordene fra legen ved sykesengen: Innholdet skal være sant, samtidig avslørende og trøstende, tidspunktet skal være passende, og legen skal tale med personlig alvor og varme

Jeg ønsker for Kirkemøtet at deres overveielser over misjon blir videreførende og fruktbare for Den norske kirke. Gud velsigne kirken, alt arbeid i kirken og alle mennesker som setter sin tiltro til Gud.